

perator ille locum Christianis pro ædificanda Ecclesia addixisset, in quo Gentilium mysteria recondabantur, Gentiles, ait Socrates, Alexandria degentes impetum facere cœperint, hos gladiis, illos fustibus, aliosque lapidibus vsque ad necem cædentes, Georgiumque Episcopum ab Ecclesia raptum ad Camelum alligarint, discerpserintque, & ipsum vnâ cum bestia combufferint. Nec minor fuit sub Valentiniano iuniore & Theodosio, cum iussu Imperatorum Patriarcha simulachra Deorum diruit, vt narrat idem Socrates. ^b Nam ex communi (inquit) consensu omnes vno impetu in Christianos ruere, cædem cuiusque modi illis inferre cœperunt: Christiani se defendere: malum malo additum: pugna vsque eo creuit, quo ad cædis faciendæ satietate tumultus sedaretur. Interierunt in ea dimicatione pauci Gentilium, Christianorum per multi, ex vtraque parte sauciati pene innumerabiles. Hæc autem cum essent, vix per sexcentos annos Ecclesia Aegyptiaca crescere potuit, & nouas sedes Episcopales instituere. Post hæc Heraclio imperante, anno scilicet Christi 634. Saraceni Aegyptum sub tributo reddidere inquit Theophanes, in Saracenicis, & ab hoc tempore Ecclesia graues passa est iniurias: tantum abest, vt nouas sedes Episcopales aut Metropoles erigere potuerit. Altera ratio est ingens numerus Iudæorum in Aegypto degentium, & quasi innatum Aegyptiis in ipsos odiû. Cum enim Ecclesia Alexandrina à Marco ex Iudæis potius, (quorum decies centena millia hoc ipso tempore Aegyptum habitasse scribit Philo^d) quàm ex Aegyptiis caocta esset, Aegyptijque Iudæis, à quibus solis vt vicinis aut accolis edoceri poterant, semper infensi fuerint, eodem Philone^e teste, adeo vt Marcum ipsum Iudæum varijs affecerint contumelijs, tandemque crudeliter necarint, vix ad Christi fidem ferendaque Ecclesiæ incrementa adduci valuerunt.

Porro quæ sub antedictis Metropolitibus sedes essent Episcopales deinceps narrandum est, si tamen prius Patriarcharum Alexandrinorum, qui per huius Notitiæ tempora degerunt, ex historiæ Ecclesiasticæ scriptoribus nomina retulerimus.

ALEXANDRINORVM PATRIARCHARVM SERIES

ex authoribus historiæ Ecclesiasticæ.

A Iunt Marcum primum in Aegyptum traiecisse, & Euangelium quod ipse conscripserat, illic prædicasse, primumque Ecclesiarum Alexandria institutarum authorem extitisse, atque tanta hominum & mulierum fidem Christi amplexantium ex prima aggressione & conatu, per graue in primis sanctum & seuerum eius viuendi exemplum ibi cogeatur multitudo, vt Philo ipse eorum studia, exercitationes, mores, frequentes congressus, communem inter ipsos victus rationem, omnem denique viuendi institutionem, suis scriptis persequi operæ pretium existimarit.

Quarto anno Domitiani, ^{*} Anianus primus Ecclesiæ Alexandrinæ præ-

Mm

** qui hic Anianus, in vetri Marti vitâ Anizanus dicitur. Anianus etiam in Eusebio et Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani Cronographiâ, in Thesauris temporum Scaligerano: Sed Codex Nicephori ms. in Bibliothecâ Ordinenor, testante Seldeno, Ananias habet: et modo Laudatus Eutychius Stananias legit. Paginâ vigesimâ nonâ*

Anianus, quem hic Auctor creatum vult Anno Domitiani iv., creatur apud Eutychium nostrum Anno Claudii ix. Videsis portentosam Annorū diuersitatem!

a Socrates li. 3. c. 16.
Τὸν μὲν δὲ λίσσας,
τὸν δὲ ξύλοις, ἢ λί-
θοις ἀπύκτιναν.
ἄλλους δὲ σχοινίοις
ἀπέκτανεν. πρὸς δὲ
αὐτῶν καὶ ἐπαύρωσας,
ἐφ' ὅσῃ τῇ σαρκεῖ,
τυττόν ἐπαύρωντες τὸν
δαίμονα, &c.
b Idem li. 5. cap. 16.
Μισθὸν δὲ ἐρμῇ ἐκ π-
νός σιωπῆματος καὶ
τῇ χριστιανῶν χυρῇ-
σας, πάντα θό-
νον εἰργάζοντο. ἢ
μύνοντο δὲ καὶ οἱ
χριστιανοί, καὶ πᾶσι κα-
κὸν ἐπιπολοῦσθαι κα-
κῶς ἕως τῆ περὶ τοῦ
ἐκείνου ἡμέρας, ἕως
οὐ κόρος τῶν φονῶν
τὸν ἡρώδου ἐπαυ-
ρων. ἀπώλοντο γὰρ
ἐν τῇ συμβολῇ τῶν
μὲν ἐλλείων ὀλίγοι,
τῶν δὲ χριστιανῶν
σφόδρα πολλοί; οἱ
δὲ πνευματικῶς ἐξ-
εκατέρω μέρει ἡ-
σαν ἀναιδέστατοι.
c Theoph. Chron.
d Philo. li. in Flac-
cum.
Τοὺς γὰρ ὅτι τυχόν
φανεῖται τῶν Ιου-
δαίων, ἢ κατέλευον,
ἢ ξύλοις κατέκα-
πτον, ἐν ἐσθίᾳ ἀπὸ
τῶν κρεῖντάτων μέρει
τὰς πλεονὰς φέρον-
τες, ἢ αὐτὰς δὲ τὴν τι-
λευτῆσαντες δαίμονα
καὶ τὴν τῶν ὀδυνῶν
ἐφ' ὅσῃ ἀπὸ τῆς ἀπὸ
δυναμῆς, &c.
e Idem eodem lib.
καὶ ὅτι αὐτὸς δὲ
σι μνησθῶν ἐκείνου
τὴν ἀλεξάνδρειαν
καὶ τὴν γαλιλαίαν Ιου-
δαίον κατοικοῦντες
ἀπὸ τῆς αἰῶνος λί-
θου κατακαθάρσιν
μέχρι τῆς εἰσῆλθαι Αι-
θιοπίας.

Euseb. Hist. Eccl.
lib. 2. cap. 13.
Idem lib. 5. cap. 12.